

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ* ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ διαζύγια Γ'.—Κυρία κυνηγοί (ὑπὸ κ. Μαρίας Δεμοῦ).—Ἡ
ιατρός κ. Πελεῖε περὶ φθίσεως (ὑπὸ κ. Edwart-Pel é).—Μία καλ-
λιτεχνική νίκη.—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Ἡ γυναικεία ἐκπαίδευσις
ἐν Ρωσσίᾳ (ὑπὸ δος Βλασίου Γαβριηλίδου).—Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις.
Ἐπιφυλλίς Ὁ Μικρὸς Τοβράχ (ὑπὸ Ε. Κίπλιγγ) κατὰ μετάφρ. δος
Εἰρήνης Νικολαΐδου.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Γ'.

Λοιπὸν ὁ γάμος χωλαίνει, αὐτὸ πλέον εἶναι ἀναντίρρητον,
εἶναι πασιφανές, εἶναι ἀληθέστερον καὶ αὐτῆς τῆς ἀλη-
θείας. Ὁ γάμος, ἐὰν κατὰ τὸ πολὺ, εἶναι τυραννία διὰ τὴν
γυναῖκα, εἶναι ἐπίσης, κατὰ τὸ πολὺ, φόβητρον διὰ τὸν ἄν-
δρα, ὁ ὅποιος ὅσον πολιτίζεται καὶ γίνεται περισσότερο
ἀνεξάρτητος καὶ περισσότερο ἰσχυρὸς φεύγει τὸν γάμον
χωρὶς νὰ θέλῃ οὔτε νὰ ἐξετάσῃ, οὔτε νὰ μελετήσῃ τὰ κατὰ
τὸν θεσμὸν αὐτόν.

Καὶ ἀνεπαισθήτως, σιγά, σιγά, χωρὶς οὔτε οἱ ἄνδρες,
οὔτε αἱ γυναῖκες νὰ ἐννοήσουν τί συμβαίνει, νὰ ἀντιληφθοῦν
ποῦ βαδίζουν καὶ ποῦ θὰ φθάσουν, ὅσον περισσότερο ἀνεξάρ-
τητοι γίνονται, τόσο φεύγουν τὸν γάμον, εἴτε μὴ νυμφευ-
μενοὶ διόλου, ὡς κάμνουν οἱ περισσότεροι τῶν ἀνδρῶν, εἴτε
ἀποσκιρτῶντες ἀπὸ τὸν γάμον ὡς κάμνει μεγάλη μερὶς γυ-
ναικῶν καὶ ἀνδρῶν.

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διὰ τὴν νοημοσύνην καὶ
πολυμάθειαν τῶν λειτουργῶν τῆς ἡμπορεῖ νὰ τεθῇ ἐπὶ κε-
φαλῆς τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ ἐξησφαλίσθη κατὰ τῶν
ἀτελειῶν καὶ ἀτοπημάτων τοῦ γάμου, ἀπαγορεύσασα αὐτὸν
εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς, ἐσκέφθη ὅτι διὰ νὰ συνδεθῇ αὐτὴ μὲ
τοὺς πιστοὺς τῆς περισσότερο, καὶ διὰ νὰ μείνῃ αὐτὴ κυ-
ρία τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπεμβαίνουσιν ἀμέσως εἰς πᾶσαν

πράξιν τῆς, ὄφειλε νὰ καταστήσῃ τὸν γάμον δεσμὸν, τὸν
ὅποιον κανεὶς ἀνθρώπινος νόμος νὰ μὴ δύναται νὰ διασπάσῃ.

Μὲ τὸ μέτρον τοῦτο ἐπέτυχεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς. Αἱ
γυναῖκες, αἱ κατὰ κανόνα σχεδὸν δυστυχεῖς εἰς τὸν γάμον
καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ ἀποσκιρτήσουν ἀπὸ αὐτὸν, κατέφυγαν
εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἀντλήσουν ἐξ αὐτῆς παρηγορίαν
καὶ ἀνακούφισιν.

Ὁ πνευματικὸς ἐγένειεν ὁ Μέντωρ τῆς γυναικὸς, ὁ ὅποιος
ἐπίτηδες καὶ σκοπίμως ἀνέλαθεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν τῆς ἡ-
λικίαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσαν καὶ μόρφωσίν τῆς. Καὶ οὕτω
εἰς τοὺς δυτικούς λαοὺς τὰ μοναχικὰ τάγματα ἀνδρῶν καὶ γυ-
ναικῶν οἰκειοποιήθησαν τὸ ἔργον καὶ τὸν τίτλον ἐθνικῶν
παιδαγωγῶν καὶ αὐτοὶ ἐχάραζαν τὰ ὄρια, πέραν τῶν ὁποί-
ων ἡ γυναικεία διάνοια δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ. Μὲ τὸν τρό-
πον δὲ αὐτὸν τὴν μὲν γυναῖκα ἐκράτησαν δεσμίαν, τὴν δὲ
οικογένειαν διὰ τοῦ γάμου καὶ δι' αὐτῆς ὑποχείριον. Ἀλλὰ
τὸ ὥραϊον τέχνησμά τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἤρχισε νὰ ἀ-
ποτυγχάνῃ ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἰδέαι κἄπως ἐλευθεριώτεραι ἤρ-
χισαν νὰ κυκλοφοροῦν καὶ νὰ ριζοβολοῦν καὶ νὰ κρατύνωνται
ἀνὰ τοὺς καθολικοὺς πληθυσμούς. Τὸ ἀδιάσπαστον τοῦ γάμου
καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ γίνεται διασπαστόν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ
πολιτεία ἀπεσκιρτήσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς ἐκκλησίας
καὶ ἐζήτησε τὴν ἀκεραιότητά τῆς καὶ τὴν ὀντότητά τῆς
πλήρη καὶ ἀρτίαν καὶ τὴν ἐπέμβασιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς
τὴν ἀποκλειστικὴν ἐπὶ τῆς οἰκογενείας καὶ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου.

Ἀπὸ τότε ὁ γάμος παντοῦ ἀνὰ Δύσιν καὶ Ἀνατολὴν, ἀνὰ
τὸν παλαιὸν καὶ νέον κόσμον ὀρισμένως φαίνεται νὰ χρεοκο-
πῇ. Αἱ στατιστικαὶ ἀπειλητικώταται προβάλλον ἐνώπιον
τῶν φιλοσόφων καὶ κοινωνιολόγων μίαν κατάστασιν, ἡ ὁποία
πολὺ ὀλίγας ἐλπίδας δίδει πλέον διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ἀκε-
ραιότητα τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως καταρ-
ρέουν τόσα ἄλλα πράγματα πολύτιμα διὰ τὴν προαγωγὴν

της ανθρωπότητας, πολύτιμα δια την ευτυχίαν και δια την υπαρξιν αυτήν του ανθρώπου. Και οι Ίερεμίοι οι θρηνοῦντες σήμερον δια την χρεοκοπίαν του γάμου δεν είνε πλέον μετρημένοι εις τὰ δάκτυλα, ἀλλὰ οὔτε οἱ σοφοὶ οἱ ἀριθμοῦντες τὴν ἐλάττωσιν τῶν πληθυσμῶν καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς διαφθορᾶς καὶ τὴν συντόμευσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν πολυπλασιασμόν τῶν ἐκφύλων καὶ τῶν ὑστερικῶν καὶ τῶν φρενοβλαβῶν εἶναι πλέον οἱ ὀλίγοι καὶ οἱ ἀπαισιόδοξοι. Σήμερον τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἐρεπιούται καὶ εἶνε ἐτοιμόρροπον τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ οἰκοδόμημα, ὅπου αἰῶνες πολλοὶ καὶ παλαιοὶ ἔστησαν ἐπάνω εἰς ἓν ἔδαφος, τὸ ὅποιον μετὰ τὸ πέρσμα τοῦ χρόνου ἔπαθε τόσας καθιζήσεις. Σήμερον τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ καταρρέει, διότι ἔχει θεμελιωθῆ καθ' ἡν ἐποχὴν ἀκόμη αἱ ἰδέαι περὶ τῶν δύο φύλων ἦσαν ἐντελῶς διάφοροι καὶ καθ' ἡν ἐποχὴν ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἦτο ἐπιβεβλημένος εἰς πάντα πολίτην, ὡς καθῆκον καὶ ἀνάγκη καὶ ὑποχρέωσις καὶ αἱ γυναῖκες πάσης τάξεως ἔνεκ τῶν ἐντελῶς διαφόρων συνθηκῶν τῆς ζωῆς, ἀντεπροσώπευαν ἐν τῷ οἴκῳ ἓνα σπουδαῖον παράγοντα τοῦ ἠθικοῦ βίου καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου ἐν ταῦτῳ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄροι, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπέβαλλον τότε ἀδικρίτως καὶ εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἐὰν δὲν ἐξέλιπεν καθ' ὅλοκληρίαν ὁμοῦ ὁσημέρην τείνουν νὰ ἐκλείψουν καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὁ γάμος τόσον περιττός θεωρεῖται διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τόσον χάνει ἀπὸ τὸ γόητρόν του καὶ τόσα διχψεύδει ὄνειρα εὐτυχίας καὶ τόσας ἐπιφυλάσσει ἀπογοητεύσεις καὶ τόσον εὐθραστός καὶ ἀσήμαντος κατέστη δεσμός.

Αἱ μᾶλλον προηγημένοι κοινωνία ἀντελήφθησαν ἤδη ὄχι μόνον τὴν χρεοκοπίαν τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν ἣτις ἐπακολουθεῖ αὐτήν. Κρούσματα φανερά αἰρέσεων, ἐν αἷς ὁ γάμος ἀποκρούεται, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνακηρύσσονται νέοι τρόποι συμβιώσεως τῶν δύο φύλων, ἥρχισαν ἤδη νὰ παρουσιάζωνται εἰς λαοὺς νέους καὶ εἰς λαοὺς γεροντικούς, χωρὶς ὁμοῦ, φεῦ, οὐδαμοῦ ἀκόμη νὰ ἐπαρουσιάζηται τὸ ὅποιον νὰ διδῆ ἐλπίδας ὅτι ἡ ἀρμονία καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ πρωτοστατοῦν εἰς τοὺς δεσμούς οἱ ὅποιοι θὰ ἐνώνουν τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ μέλλοντος.

Εἰς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους τοῦ λήξαντος αἰῶνος ὁ Λέων Τολστόη ὕψωσε θρακαλέωτερον τὴν κατὰ τοῦ γάμου ἐπαναστατικὴν σημασίαν του, χωρὶς ὁμοῦ νὰ δυνήθῃ νὰ ὑποδείξῃ κανὲν νέον σύστημα συνυπάρξεως τῶν δύο φύλων.

Μία βαθυτάτη χριστιανικὴ πνοὴ φαίνεται νὰ ἐπιπνέῃ εἰς τὰς ἰδέας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ὁ ὅποιος ἐνσαρκῶν ὄλην τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν αἰώνων διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων, ἐπιζητεῖ ἀπλούστατα, στωικώτατα, τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τῆς θρησκείας τοῦ ἐξαγνισμού τῶν φύλων καὶ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ κάθε σαρκικὴν σχέσιν μεταξὺ αὐτῶν.

Ἄλλ' ὁ Τολστόη γράφει τὰς θεωρίας αὐτὰς ὀγδοηκοντοῦτης πλέον, ὅποταν ἐσίγησε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ φωνὴ τῶν παθῶν καὶ ἐσβέσθησαν εἰς τὴν γεροντικὴν σάρκα του οἱ πόθοι τῶν αἰσθήσεων καὶ πρὸς τὸ τέλος βαιῶν θέλει νὰ συμπαρασύρῃ μαζὴ του ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ σύστημά του λοιπὸν θὰ μείνῃ οὕτωπία καὶ αἱ θεωρίαι του ἐλάχιστα θὰ συνεισφέρουν διὰ τὴν βελτίωσιν ἢ τὴν

μεταρρύθμισιν τῶν θεσμῶν τοῦ γάμου.

Ἄλλοι σοφοὶ ὑπερβόρειων χωρῶν καὶ αὐτοὶ βασιλεύουν τὸ ζήτημα αὐτὸ μετὰ περισσοτέρων πιθανοτήτων ἐπιτυχίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Ἰψεν φαίνεται περισσότερο πλησιάζων πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὸ Κουκλόσπιτο καὶ εἰς τοὺς Βρυκόλακας ὁ Ἰψεν δίδει τὸ μέτρον ὅλης τῆς μωρίας, ἣτις πρωτοστατεῖ εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων καὶ ὅλης τῆς ἀδικίας ἣτις προκύπτει ἐκ τῆς παρκλόγου θέσεως, τὴν ὅποιαν ὁ γάμος, ὡς ἔχῃ σήμερον, δημιουργεῖ εἰς τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἄνδρα.

Ἄλλοι λαοὶ, μεσημβρινώτεροι αὐτοὶ ἐζήτησαν εἰς τὸν ἐλεύθερον γάμον τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ καὶ ἄλλοι ὡς οἱ Μορμόνοι κατέφυγον εἰς τὴν πολυγαμίαν.

Ἐνὰς μικρὸς λαός, ὁ ὅποιος ὁμοῦ διεκδικεῖ τὰ πρωτεῖα εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους, ἴσως, φαίνεται σήμερον προωρισμένος νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τὴν καλλιτέραν ἴσως λύσιν: Ὁ λαὸς αὐτός εἶνε ὁ Ἑλβετικός. Μέσα εἰς τὰς τόσας ἐπαναστατικὰς θεωρίας αὐτὸς πρόεβη εἰς τὴν πρώτην καὶ πρακτικώτεραν μεταρρύθμισιν. Ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν τυπικὴν φρασεολογίαν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου τὴν φράσιν « ἡ δὲ γυνὴ νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα »

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

« Πῶς κυρία κυνηγεῖτε ;

Βεβαίωτατα, Κύριε, τρελλαίνομαι διὰ τὸ κυνηγεῖν.

Καὶ ἐγὼ ὁ ὅποιος ἐνόμιζα ὅτι λατρεύετε τὰ ζῶα.

Καὶ βέβαια τὰ ἀγαπῶ καὶ λυποῦμαι νὰ τὰ βλέπω πάσχοντα. Τότε δὲν σὰς κτλακαμβάνω. διότι πῶς ἡμπορεῖ νὰ συμβαδίξῃ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα μετὰ τὸ πάθος τὸ ὅποιον ἔχετε διὰ τὸ κυνηγεῖν.

Τίποτε τὸ παράδοξον, Κύριε. Δὲν ἐννοῶ νὰ βχτνίζου τὰ ζῶα καὶ δι' αὐτὸ αἱ ταυρομαχίαι μοῦ φαίνονται θέαμα ταπεινὸν καὶ σκληρόν, τὸ ὅποιον ἀπεχθάνομαι. Ἄλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν καὶ αἱ ψευδοευαγγελισαίαι. Καὶ δὲν βλέπω διατί, ἀφοῦ τρώγομεν τὰ ζῶα, τὰ ὅποια ἄλλοι φονεύουν, διατί νὰ μὴ τὰ φονεύω καὶ μόνη μου, ἀφοῦ δὲν τὰ βχτνίζω, ἀλλὰ τοὺς δίδω τὸν γλυκύτερον θάνατον. Σκοπεύω, τραβῶ καὶ ἢ τὸ ζῶον ἐξκαλοῦμαι τὸν δρόμον του ἐνθουσιασμένον, διότι ἐσώθῃ ἢ μείνῃ εἰς τὸν τόπον, κτυπημένον θανασίμως. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν διαρκεῖ παρά ὀλίγα δευτερόλεπτα. Οὔτε κἀν ἐκατάλαβεν ὅτι ἀπέθανε. Φυσικῶς καὶ ἠθικῶς ὑπέφερε βεβαίως ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν πνιγμένον δίανον τοῦ ὁποίου τὴν πτέρυγα ξεκοκκίσετε μετὰ τόσον ἰδιαιτέραν ἠδονήν.

Αἱ !! νομίζω ὅτι ἡ συνείδησις σας ἐπενόησε τὸν σορισμόν αὐτὸν διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἀγαπητὸν αὐτὸ πάθος σας.

Αἱ! Κύριε μου, καὶ δὲν εἶναι ὑποκρισία νὰ καταβροχθίζετε ἀλύπητα ἓνα πουλί, τὸ ὅποιον ἀρνεῖσθε νὰ φονεύσῃτε, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος δὲν σὰς συγκινεῖ, διότι ἐφονεύθη ἀπὸ ξένην χεῖρα. Καὶ πῶς συμβιβάζετε τὴν ἀποστροφὴν σας διὰ τὸ κυνηγεῖν μετὰ τὴν λαίμαργίαν σας ; Ἄ ! θέλετε νὰ κάμνετε τὸν εὐαίσθητον, ἀγαπητὴ Κύριε, ἀλλὰ τὸ στομάχι σας εἶναι ὀλιγώτερον εὐαίσθητον ἀπὸ τὴν ψυχὴν σας.

Βλέπω ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀντιταχθῶ εἰς τὰ ἐπιχειρήματά σας, ἐκτὸς ἐὰν γείνω φυτοφάγος.

Ἐὰν ἔχῃς ἀκόμη, ἀγαπητὴ μου Ἄρτεμις, τύψεις διὰ τὸ κυνηγεῖν μελέτησε τὴν ὀμίλιαν αὐτήν, τὴν ὅποιαν εἶχα χθὲς μετὰ ἓνα φίλον τοῦ συζύγου μου, ὁ ὅποιος βεβαίως δὲν θὰ γίνῃ φυτοφάγος, ἔστω καὶ ἂν σὺ ἐπιμένῃς νὰ θεωρῆς τὸν συρμόν τοῦ κυνηγίου, ὡς ἀντιβαίνοντα πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὰ ἐνστικτα τῆς γυναικός».

Λοιπὸν θὰ κυνηγήσῃς, φίλη μου, ἀφοῦ ποθεῖς νὰ συνδύσῃς τὸν ἄνδρα σου εἰς ὄλην τὴν ἀθλητικὴν του ζωὴν, ἀφοῦ τρελλαίνεσαι διὰ τὸν καθαρὸν καὶ μυρισμένον ἀέρα τῶν δασῶν, ἀφοῦ ἐν μιᾷ λέξει εἶσαι καμωμένη διὰ κάθε ἀσκῆσιν. Σὲ βλέπω ἤδη μετὰ τὸ κοντόν σου φορεματάκι, κομψήν, πετακτὴν, μετὰ τὰ μάγουλα κατακόκκινα καὶ μετὰ ἓνα ὠραῖον τουφέκι εἰς τὸν ὦμον, νὰ τρέχῃς μέσα εἰς τοὺς θάμνους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Κοκέτα θὰ εἶσαι βέβαια μέσα εἰς τὸ κυνηγετικὸν σου φόρεμα, ἀλλ' ἀκριβῶς ὅσον πρέπει, χωρὶς περιορισμοὺς τῶν κινήσεων καὶ σφιζήματα ὑπερβολικὰ μέσης καὶ πολυτέλειαν καὶ κουρέλια, τὰ ὅποια μεταβάλλουν κάθε γυναῖκα κυνηγὸν εἰς γελοῖον πρόσωπον. Ἐπειτα πρόσεξε ἐν γένει πῶς θὰ χειρίζεσαι τὸ ὄπλον αὐτὸ, τὸ ὅποιον τόσον ὀλίγον ἀντικρυσαν εἰς τὴν ζωὴν των αἱ μητέρες μας. Πρῶτον διότι μετὰ ἐν τίποτε, ἐὰν τὸ κρεμάσῃς εἰς τὸν ὦμον σου ὅχι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἢ θὰ σὲ παραμορφώσῃ εἰς κμπτύραν ἢ μετὰ τὴν ἐλαχίστην προστριβὴν εἰς τὸ παραμικρὸν κλαδάκι, τὸ ὄπλον ἡμπορεῖ νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ καὶ νὰ πληγώσῃ κανένα συγκυνηγὸν σου. Καὶ δὲν ὑπάρχει βέβαια πρᾶγμα πλέον δυσάρεστον, παρά νὰ μοιράζῃ κανεὶς τὰς σφίρας του εἰς τὰς σάρκας τῶν συντρόφων του. Εἰζεύρεις πῶς ἐπλήρωσεν ἡ δυστυχὴς ἡ φίλη μας Ρόζα τὸν ἀκρωτηριασμένον τοῦ κ Θηρώ. Μετὰ τὸ ὠραῖον κτύπημα τῆς ἡ δυστυχὴς ἐνόμισεν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν τῆς νὰ τὸν ὑπκνδρευθῇ. Καὶ ὁμοῦ ὁ ἄθλιος αὐτός εἶχεν ἤδη πρὸ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ του εἰς τὸ κυνηγεῖν ἀρκετοὺς ἀκρωτηριασμούς: τὴν βλακίαν του, τὴν ἀσχημίαν του καὶ τὴν πτώχειν του.

Ἄλλὰ παρατηρῶ ὅτι σοῦ κάμνω διδασκαλίαν σωστὴν κυνηγίου καὶ τίποτε ἀνικρώτερον, φίλη μου, ἀπὸ τοὺς δασκάλους. Μάθε ὁμοῦ ὅτι ἰδιάζουσα ἀδυναμία τῶν κυνηγῶν, καὶ μάλιστα τῶν κτηνῶν κυνηγῶν εἶναι νὰ διηγῶνται ἀνεκδοτά καὶ ἱστορίας. Κάθε ἀσκῆσις ἄλλως τε ἔχει καὶ τὰ ἀνάποδά της, καὶ τοῦ κυνηγίου ἡ ἀναποδὴ αὐτὴ δὲν βλέπτει τοῦλάχιστον κανένα.

Μαρία Δεμοῦ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ Κ. ΠΕΛΛΙΕ ΔΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

Τὰ πειράματα τὰ δοκιμασθέντα παρὰ τοῦ ἱατροῦ κυρίου Γκαρνὸν δεικνύουν τὸ θάρρος αὐτοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μᾶς δίδουν ἀμέσως ἀποδείξεις. Τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως δὲν καλλιεργεῖται εἰς ὅλα τὰ ἐδάφη, καὶ ἰδίως δὲν ἀναπτύσσεται μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Εἰς ὄργανισμὸς ἰσχυροῦς μένει τοπικὸν δὲν γενικεύεται παρὰ ὅταν ὁ ὄργανισμὸς εἶναι ἐπι-

δεκτικὸς— ἢ διότι ὁ προσβληθεὶς ἐκ κληρονομικότητος εἶνε ὑποκείμενος εἰς τὴν νόσον, ἢ διότι εἶνε λίαν ἀσθενικὸς φυσιολογικῶς. Τὸ παράδοξον αὐτὸ πείραμα δὲν εἶνε παρὰ γεγονός τοῦ μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου, τὸ πρόβλημα τῆς διαδόσεως τῆς φθίσεως εἰς ὀλοκλήρους λαοὺς ἄλλως εἶνε ἐνδιαφέρον καὶ ἰδοῦ ποίας γνώσεις πρέπει νὰ διαδώσωμεν διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸ κακόν :

1ον Τὴν φθίσιν δυνάμεθα ν' ἀπορύγωμεν.

2ον Δὲν εἶνε παρὰ μετρίως κληρονομικὴ.

3ον Εἶνε κυρίως μεταδοτικὴ.

4ον Εἶνε ἀσθένεια ἡ ὅποια θεραπεύεται.

Ἡ πεποιθησις ἡ ὅποια ὑπῆρχε διὰ πολὺν καιρὸν διὰ τὴν κληρονομικότητα τῆς φθίσεως, ἐσχημάτισεν ἓνα εἶδος μοιραίας καταδίκης δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶχον προγόνους φθισικούς. Σήμερον ὁμοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ κληρονομικότης δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο παρά προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος. Γονεῖς οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου δὲν εἶχον ἀκόμη γίνεαι φθισικοί, φέρουν εἰς τὸν κόσμον παιδιὰ ρωμαλέα.

Τουκνῆτιον ἐὰν εἶνε εἰς περίοδον ἐξασθενήσεως, τότε τὰ παιδιὰ των, εἶνε λυμφατικά, χοιραδικά, ἀσθενικά, καὶ εἰς τὴν πρώτην αἰτίαν μεταδόσεως εἰς τὴν μικροτέραν ἀφορμὴν ἢ νόσον ἀναπτύσσεται εἰς τὰς κοιλιότητας τῆς μήτῃς, κατόπιν σιναχιού, εἰς τὰ πεπτικά ὄργανα, εἰς τ' ἀναπνευστικὰ ὄργανα κατόπιν ἱλαρᾶς, κοκκύτου, βρογχίτιδος κ.λ.π. Αὐτὸ δυνατόν ἐπίσης νὰ συμβῇ καὶ εἰς ρωμαλέον παιδίον τοῦ ὁποίου αἱ γονεῖς δὲν ἦσαν φθισικοί, ἐὰν ἀσθενήσῃ, ἐὰν τραπῇ κακῶς κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, ἐὰν πάθῃ γρίπην, κοκκύτην ἢ ἱλαράν, ἀσθενείας αἱ ὅποια χρησιμεύουν ὡς θύρα εἰσόδου εἰς τὴν φθίσιν, διότι δὲν ζῶμεν παρά περιτριγυρισμένοι ἀπὸ μικρόβια τῆς φθίσεως καὶ δὲν δυνάμεθα ν' ἀντισταθῶμεν, ἡμεῖς καὶ τὰ τέκνα μας εἰς αὐτήν, παρά διὰ τῶν καταλλήλων προφυλάξεων.

Τὰ καλλίτερα προφυλακτικὰ μέσα κατὰ τῆς φθίσεως εἶνε ἀπλούστατον ν' ἀριθμηθοῦν, ἐὰν ὄχι νὰ πραγματοποιηθοῦν :

Καὶ πρῶτον αἱ μητέρες πρέπει νὰ τρέφουν μόναι τὰ τέκνα των. Εἶνε τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰς κοιλικὰς ἀσθενείας τοῦ νεογεννήτου. Τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια τρέφονται ἀπὸ τὰς μητέρας των, παρουσιάζουν θνησιμότητα 7 ἐπὶ τὰ 100, ἐνῶ τὰ τρεφόμενα μετὰ biberon ἢ μετὰ ξένην τροφὴν παρουσιάζουν 15 εἰς τὰ 100.

Θεραπεύετε ριζικῶς τὸ συνάχι, τὴν κυριώτερον ἀγωγὴν τῆς φθίσεως, διὰ τῶν κοιλοτήτων τῆς μήτῃς, διὰ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται εἰς τοὺς μὴνιγκας. Ἡ καθαριότης τῶν ρωθῶνων, αἱ ἀντισηπτικαὶ ἀλοιφαὶ εἶνε ὠφέλιμοι. Δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ ἱλαρὰ καὶ ὁ κοκκύτης ὡς ὑποχρεωτικαὶ ἀσθένειαι διὰ τὰ παιδιὰ καὶ χωρὶς σπουδαιότητα. Αἱ στατιστικαὶ δεικνύουν ὅτι ἡ ἱλαρὰ φονεύει τριάντα παιδιὰ κατὰ ἔδδομάδα εἰς Παρισίους, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγουν καὶ πόσα ἔγιναν φθισικὰ ἔνεκα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς τῆς λεγομένης ἐλαφρᾶς.

Ἡ ἱλαρὰ καὶ ὁ κοκκύτης εἶνε δύο ἀσθένειαι διὰ τὰς ὁποίας δὲν κλείουν τὰ σχολεῖα καὶ αὐτὸ εἶνε λίαν ἐσφαλμένον. Διότι αἱ ἀσθένειαι αὐταὶ μεταδίδονται κατὰ τὰς 12 ἡμέρας, αἱ ὅποια προηγούνται τῆς ἐμφάνισεως των. Ὅταν φανῇ ὅτι εἶνε ἄρρωστο ἓνα παιδί ἔχει ἤδη μεταδώσει τὴν

νόσον εις εκείνα όπου κάθονται πλησίον του. Πρέπει τέλος να αποφεύγωμεν με δλας τας θυσίας τα οινόπνεύματα, το κρασί της νίνας, το τονωτικόν το όποιον έρεθίζει και δέν τρέφει, έρεθίζει τόν πεπτικόν σωληνα, προξενεί πληγάς δια τών όποίων εισέρχονται τα μικρόβια της φθίσεως, δια τών αναπνευστικών όργάνων, άτινα έρεθίζουν και προετοιμάζουν δια την φθίσην. Δι' αυτό προετοιμάζοντες το έδκαφος καταλήλως δια της καλής τροφής, του καθαρού αέρος και τών ασκήσεων κάμνομεν τα παιδια δυνκτά και τα προφυλάττομεν από την φθίσην.

Το μικρόβιον εύρίσκεται παντού, ιδίως όμως εις τα κλειστά μέρη όπου υπάρχουν πολλοί άνθρωποι: εις τα εργοστάσια, τα θέατρα, τα σχολεία.—Είνε λοιπόν ανάγκη, όταν φεύγωμεν από τα μέρη αυτά να αναπνέωμεν αρκετήν ώραν ελεύθερον και καθαρόν αέρα. Όταν τα παιδια φεύγουν από το σχολειον πριν να επιστρέψουν εις το σπίτι των πρέπει να παίζουν εις ανοικτόν μέρος και όχι εις μέρη κλεισμένα όπου δέν υπάρχει καθαρός αήρ. Όταν επιστρέφουν από το θέατρον ή το εργοστάσιον είνε καλόν να περπατούν εις δρόμον όπου υπάρχει βεϋμα αέρος. Είνε καλόν να κοιμηθετα με τα πικράθυρα ανοικτά και ν' αφήνωμεν τα παράθυρα του ύπνοδωματίου ανοικτά όλην την ήμέραν

Ίδου παρχγγέλιματά τινα, τα όποια πολύ εύκολα δυνάμεθα ν' ακολουθήσωμεν και τών όποίων ή τήρησις είνε προφυλακτική δια την φοβερήν νόσον. Άλλά πρέπει να ένθυμούμεθα πάντοτε ότι είνε νόσος, ή όποία θεραπεύεται, όταν εύρίσκεται εις το πρώτον στάδιον.

Η ιατρός Edwards Pilliet.

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

Ανήκει εις γυναίκα και την αναγράφομεν με άληθη ύπερηφάνειαν. Δέν είνε ακόμη έν έτος, όπου δια πρώτην φοράν έπαρουσιάζετο και εγίνετο γνωστόν εις τους καλλιτεχνικούς έδω κύκλους μας το όνομα της δος Ασπριώτου. Είχεν εκθέσει τότε ώραία έργα της εις την έκθεσιν του Παρινασοϋ, τα όποια αν και σκορπισμένα έδω και εκεί είχαν κάμει όμως εξααιρετικήν έντύπωσιν. Η δις Ασπριώτου είνε portraitiste, υπεράνω όμως της ειδικότητός της είνε κυρίως και κατ' έξοχην καλλιτέχνης.

Το τάλαντόν της διεγνώσθη άμέσως, εξετιμήθη εις την αξίαν του και ή ξένη πρό όλίγου και άγνωστος εγεινεν ή περιζήτητος και ή αγαπητή ζωγράφος τών Αθηνών.

Είς διάστημα ένδεκα μηνών τα πορτρέτα, τα όποια ή δεσποινίς Ασπριώτου έζωγράψισεν. υπερέβησαν την δωδεκάδα, δλαγνωστοτάτων έν Αθήναις φυσιογνωμιών, έν δύο εξείκεινων, αίοποιαι κατέχουν σκήπτρα εις την πολιτικήν, ως του κ. Δηλιγιάννη, του κ. Καραπάνου. . . . Άκούραστος, άκαταπόνητος ή νέα καλλιτέχνης ήργάθη χωρίς αναψυχήν, χωρίς διακοπήν, συνεχώς καθ' ήμέραν από το πρωί εως το βράδυ τους ένδεκα αυτούς μηνας και το έργον το όπεσον παρουσιάζει σήμεραν ήεις την αήθουσαν τών Παναθηναίων διοργανωθείτα Έκθεσις της είνε έργον γιγάντιον και υπό έποψιν ποιότητος καλλιτεχνικής, αλλά και υπό έποψιν πισότητος.

Διότι απαιτείται μεγάλη δύναμις καλλιτεχνικής αντίληψεως και μεγάλη κυριότης της τέχνης, όπως μία ζωγράφος κατορθώση να εργάζεται ταυτοχρόνως εις τρία και τέσσαρα πρόσωπα εκ του φυσικού, κατωρθώτη έντός όλίγου χρόνου να παραγάγη τοιαύτην εργασίαν, ως απαιτείται ειδική λεπτότης και καλλαιοθησία, όπως εις έκαστον τών προσώπων τούτων θέση ιδιαίτεραν και ξεχωριστήν την σφραγίδα της τέχνης της.

Η μικρά έκθεσις τών Παναθηναίων, ή χωρίς θόρυβον και προαναγγελίας και λόγους έναρκητήριους εγκαινιασθείτα χθές, την όποιαν δέν άποτελει το έργον πολλών, αλλά το έργον μιās και μόνης γυναίκης, νομίζομεν ότι διδει το μέτρον και άποτελει την σύγκρισιν της εργασίας τών λεγομένων αδυνάτων απέναντι της τών λεγομένων ισχυρών.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Δέν είχαν ακόμη καλά, καλά εξέλθει αι πρώται και κατέφθασεν άλλαι πάλιν κυρία εις της κ. Δεβή. Ήτο ή κυρία Διλάκη, πενήντα περίπου έτών, σύζυγος του συνταξιούχου συνταγματάρχου κ. Διλάκη, ή κόρη της Λουκία νέα ως έκοσι δύο έτών, ξανθοϋλα, νόστιμη, πεταχτή, με δύο θαυμάσια στακτοπράσινα μάτια και με μίαν τουαλέταν μαύρην χαριτωμένην και ή δις Ντίλου ώραία αυτή μελαγχροινή, άβρα, με κάτι το εξόχως ήδυπαθές και εις το βλέμμα και εις την στάσιν και εις τόν τρόπον της όμιλίης.

Ό,τι έχετε έτοιμον θα τ'όπάρωμεν άμέσως, διότι άπεφκίσθη αιφνιδίως να φύγουν ιδικαι μας δια την Βόνιτσαν, ειπεν ή κ. Διλάκη σκορπίζουσα χειραψίας δεξιά και άριστερά. Φαίνεται ότι εκεί υπάρχει έλλειψις νοσοκομείων και αν και μάχα δέν εγειναι ακόμη, οι πυρετοι όμως μαστιζουν αλύπητα τους άνδρας του στρατού.

Και ποιές φεύγουν, ειπεν άμέσως ή άσχημος κυρία, ή όποια είχε πρωτίτερα προτείνει να ακολουθήσουν και αυται τας ώραίας νοσοκόμους.

Άκριβώς δέν είναι ακόμη βέβαιον, αλλά νομίζω ότι ή κ. Διμόγλου. . . ειπεν ή Λουκία Διλάκη. Δέν είχε προφθάσει να προφέρη το όνομα και δλαι αι κυρια ήρχισαν να διαμαρτύρωνται. Μα τι κατάστασις είναι αυτή, όλες ή εύμορφες και όλες ή νέαις χήρες θα φύγουν. Αυτό δέν έπρεπε να επιτραπή. . . αυτό είναι ένα μεγάλο λάθος τών κυριών της Ένώτεως. . . .

Χωρίς άλλο φρικτά σκάνδαλα θα έπακολουθήσουν τας άποστολάς αυτάς, ειπεν ή άσχημη γεροντοκόρη, ή όποια πρωτίτερα είχε τόσον κακολογήσει την κ. Γιλένη.

Έν τῷ μεταξύ μέσα εις τόν θόρυβον και την όχλοοήν ήκούσθησαν και άνδρικαι φωναι. Ήτο ο υίός της κ. Δεβή υπάλληλος του ύπουργείου τών έξωτερικών και ο φίλος του Δέμος, ύπολοχαγός του πυροβολικού, ήλικίας όλίγον αερίστου, κομψός, με ξανθά ακανθωτά μουστάκια, με μονύelon εις το μάτι και με χρυσοϋν κρίκον εις το χέρι. Είχαν εισέλθει από την πλαϊνήν θύραν χωρίς να άκουσθούν, εϋθύς ως είχαν άκούσει από το παρακείμενον δωμάτιον την φωνήν της δος Διλάκη και της φίλης της.

Ό ξανθός ύπολοχαγός είχε κατ' ευθείαν διευθυνθη προς

το μέρος της μελαγχροίνης φίλης της δος Διλάκη, χωρίς να προσέξη διόλου εις τας άλλας κυρίας όπου ήσαν πλησίον της.

—Και σεις δέν φεύγετε; ήρώτησεν. Άν έφεύγατε όλοι όσοι είμεθα έδω άπεσπασμένοι, θα αφήνωμεν τας θέσεις μας και θα έτρέχαμεν εις τα σύνορα εις τας πρώτας γραμμάς της μάχης. Εκεί θα εύρίσκετο ίσως καμμιά σφίρα να μας λυπηθί και να μας δώση την υπεράτην χαράν να νοσηλευθώμεν από τα θαυμάσια αυτα χέρις.

—Και αν ή σφαίρα ή ελεήμων σας στείλη εις την αιωνιότητα, ειπεν ή δις Διλάκη, ειρωνική και με κάποιαν περιφρόνησιν εις την φωνήν.

— Τότε θα μας κλάψουν τα ώραία αυτα μάτια. . . .

Ό υίός της κ. Δεβή αντί να χαριεντολογί ή ως ο σύντροφός του έσυζητούσε με τας άλλας κυρίας δια το ζήτημα τών ώραίων νοσοκόμων.

Όστε, επειδή ή κ. Διμόγλου είναι χήρα, και νέα και ώραία, της αφαιρείτε το δικαίωμα να νοτηλεύη πληγωμένους, και της άρνεϊσθε την άδειαν να υπηρετή την πατρίδα της. Είσθε άνιεσις, κυρια μου, και δια τους τραυματίας, αλλά και δια τας ώραίας κυρίας.

Μα λέτε να εξακολουθήση ε' τα σωστά ο πόλεμος; ήρώτησεν ή κ. Μεμιδώρ, ή όποια είχε βάλει το κπέλλο της και ήτοιμάζετο να εξέλθι;

Δυστυχώς, κυρία μου, τα ψέματχ έτελείωτην. Τώρα που ή Τουρκία μας έρριψε το γάντι, δέν ήμπορούμεν πλέον να όπισθοχωρήσωμεν.

—Όστε ή Τουρκία εκήρυξε τόν πόλεμον;

Επισήμως και. Μετα το σφάλμα της άποστολής του Βάσου εις την Κρήτην και της άπολύσεως τών σταυραετών της Έθνικής εις την Μακεδονίαν, τίηθέλετε να κάμη ή Τουρκία; Να μας ζητήση συγγνώμη, να μας δώση την Κρήτην και να μας χαιρετίση ταπεινότατα;

—Πέρνεις ένα φλιτζάνι τσάι, Ντιντί; ήρώτησεν ή κ. Δεβή τόν υίόν της. Άν και δέν ειζεύρω, αν υπάρχει πλέον ζεστό νερό.

—Τώρα οι κύριοι άς φροντίζουν δια το τσάι των μόνοι των, ειπεν ή κ. Ρεπου, ή όποια ετίθιζεν εις μίαν κάσαν του πετρελαίου δλα τα έτοιμα άσπρόρουχα, τα όποια είχαν τελειώσει. Ημεϊς τώρα θα φροντίζωμεν για εκείνου που κινδυνεύουν την ζωήν των κάτω εκεί.

—Νομίζω ότι έπρεπε να δώσωμεν βελόνες και κλωστές και να στρώσωμεν εις την δουλειά όλους αυτούς; τους κυρίους άπεσπασμένους εις τα ύπουργεία, ειπεν ή Λουκία, δεικνύουσα με ειρωνείαν τόν αξιωματικόν. . . .

Ό ώραίος ύπολοχαγός συνωφρωόθη όλίγον και έπειτα στρεφόμενος προς την νεάνιδα. Και σας να σας ζώσωμεν με τα ξίφη μας, να σας όπλίσωμεν με τα όπλα μας, να σας άνεδάσωμεν εις τα πλέον ακράτητα και ζωηρά άλογά μας και να σας προπέμψωμεν σ'αν τας αρχαίας Αμαζόνιας μέχρι της γραμμής, όπου οι άνδρετοι μάχονται.

—Όταν παρουσιασθί ανάγκη θα το κάμωμεν και αυτό, χωρίς ουτε να μας βοηθήτητε, ουτε να μας δώσετε τόν όπλισμόν σας.

—Έτοιμα, κορίτσα μου, ειπεν ή κ. Ρεπου, ή όποια είχε γεμίσει το κιώτιον εως επάνω και έσπρωχεν με τα δύο της χέρια δια να προσθήση ακόμη δύο τρία κομμάτια, τα όποια ζμεναν.

—Μόνον πώς θα τα πάρετε άπλυτα και ασιδέρωτα; ειπεν ή κ. Δεβή, ή όποια ήτο πολυ λεπτολόγος εις τα ζητήματα της τάξεως. Έπειτα δέν ζέρω, αν μου επιτρέπετε να σας τα παρδώσω έτσι, χωρίς να έχω έγγραφον διαταγήν της επί του ίματισμού έφόρου.

Την έχω έδω την διαταγήν και είμεθα έν τάξει, ειπεν ή δεσποινίς Ντίλου, ξεδιπλόνουσα ένα χαρτί με σφραγίδα έρυθρην. . . .

Η κ. Διλάκη έφάνη ως να προσεβλήθη από την παρτήρησιν της κ. Δεβή.

Και τί; ύπεθέσατε ότι θα ήρχόμεθα να σας γελάσωμεν;

Όψ! μαμά! άφησε τώρα ταις παρξενιές, ειπεν ή Λουκία, δίδουσα τα καρφια και το σφυρι εις την κ. Ρεπου.

—Άφήσατε, σεις είσθε αρκετά κουρασμένη. Καρφώνω εγώ, ειπεν ή Λουκία, ή όποια προσήρμωσε το σκέπασμα εις το κιώτιον και με τα λευκά δακτυλάκια της του άριστερου χεριου έσπρωχεν την σιδηρην βελόνην επάνω εις το σκνίδι, ένω με το δεξιόν χέρι κατέφερε προσεκτικά και κανονικά το σφυρι.

—Κι τι θα κάμουν τα ρούχα αυτα; ειπε ο νέος Δεβής εις την τόσην αθλιότητα του στρατού;... Τόν όποιον έστείλατε γυμνόν και άπροετοίμηστον εις τα σύνορα σεις οι κύριοι τών ύπουργεων, ειπεν ή κ. Ρεπου, Άλλά θα πάρουν μαζή των άλλες δέκα κάσες, αφήντησε ή δις Ντίλου. Θα έχουν ρουχισμόν δια διακοσίους άνδρας και αύριον θα ενεργήσωμεν νέαν άποστολήν.

—Καλησπέρα, γιατρέ, ήκούσθη κοντά εις την θύραν ή φωνή του αδελφου της κ. Δεβή. Και τρεις κύριοι έφάνησαν ταυτοχρόνως εις την είσοδον.

Ήτο ο ίκτρός Διρίκιος, ο σύμβουλος του έρυθρου Σταυρου κ. Μισμάνης, και ο αδελφός της οικοδεσποίνης κ. Λυκόπουλος.

Σωστό εργοστάσιον! ειπεν ο Λυκόπουλος, από το όποιον δέν λείπει ουτε το ξεκούρημα τών μηχανών, ουτε τα σφυρια και τα καρφώματα τών κιωτιών. Πρέπει να σημειώσετε, κύριοι, ότι ή κοκκώνες αυτες με τα τόσον ευκίσθητα νεύρα, ως τας ένομίζαμεν, είναι τέρατα σωστά άνοχης. Φαντασθήτε ότι τώρα δύο τρεις έβδομάδες εξακολουθετ όλη αυτή ή ιστορία τών μηχανών και της χωρίς διακοπήν εργασίας από το πρωί εως την νύκτα.

Και τα νοικοκυριά των τί γίνοντι; ήρώτησεν άποφθεγματικώς και με κακώς συγκρατούμένην μοχητήριαν ο ιατρός Διρίκιος.

Αυγά βραστά και ψητά 'ς το φούρνο και λίγη σουπα, να το menu μας τριών εβδομάδων τώρα, ειπεν ο υίός της κ. Δεβή.

Και όμελέτες κάποτε, έπρόσθεσεν ο αδελφός. Άλλ' επί τέλους, κύριοι, ύπομονή το φαγητόν. Μα αυτός ο θόρυβος πέντε εξ μηχανών μαζή; Έγώ πάω να τρελλαθώ. Έχασα την ήσυχίαν μου. τόν ύπνον μου. Δέν έχω που να σταθώ

δυνατόν νά ἀρκεσθοῦν εἰς αὐτά τὰ μαθήματα, καί πρὸς τε-
λειοποίησιν τῶν σπουδῶν των ἐπήγειναι εἰς τὴν Γερμανίαν
καὶ Ζυρίχην.

Ἄλλ' ὅταν τὸ κράτος τῷ 1872 εἶδεν τὰς τρομακτικὰς
διαστάσεις ποῦ ἐλάμβανε ἡ μετανάστευσις τοῦ ὠραίου φύ-
λου, ἠναγκάσθη νά στείλῃ ἐγκύκλιον εἰς τὰς ἐκπαιδευθείσας,
ὅπως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα τους, καὶ ὑπέσχετο νά τε-
λειοποιήσουν τὰς σπουδὰς των. Καὶ οὕτω πῶς χάριν εἰς τοὺς
κόπους των καὶ τὴν προτοφανῆ δραστηριότητα των κατόρ-
θωσαν νά λάβουν μίαν ἐκ τῶν τελειότερων ἐκπαιδεύσεων. Αἱ
πλείσται ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἰατρικὴν, καὶ ὡς ἐκ τούτου
τῷ 1872 ἤνοιξαν μίαν ἰδιαιτέραν ἰατρικὴν σχολὴν γυναι-
κείαν, δαπάναις μιᾶς θυγατρὸς ἐκατομμυριοῦχου.

Ἐφοίτων δὲ εἰς αὐτὴν τὴν σχολὴν περὶ τὰς χιλιάς φοι-
τητρίσας καὶ οἱ καθηγηταὶ των ὠμίλουν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὰς
ἐκπληκτικὰς προόδους των.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν τὰς σπουδὰς των ἐπεσκέπτοντο δω-
ρεὰν διαφόρους ἀπόρους οἰκογενείας, ἄλλαι δὲ ἐλάμβανον
θέσιν εἰς τὰ Νοσοκομεία.

Κατὰ δὲ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877 διεσ-
κορπίσθησαν εἰς ὅλα τὰ στρατιωτικὰ θεραπευτήρια καὶ
μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ περισσοτέρου ἐνθουσιασμοῦ ἐνοτή-
λευον τοὺς τραυματίας.

Καὶ μετὰ ἔλαβον τὸν βραβεῖον τοῦ Διδάκτορος, τὸ δὲ
ἐπαγγελμὰ τους τοὺς ἐπέφερε μεγάλα κέρδη, καὶ οὕτω ἐνί-
κησαν θριαμβευτικώτατα!

Τῷ 1886 ὑπῆρχον εἰς τὴν Ρωσσίαν τέσσαρα Πανεπιστή-
μια καὶ μία Ἰατρικὴ Ἀκαδημία.

Ἄν τὰ ἄφηναν δὲ ἐλεύθερος νά ἀναπτυχθῶσιν θὰ εἶχε
τώρα ἡ Ρωσσία γυναικεῖα Πανεπιστήμια, ἀλλὰ τὸ 1886
ἀποτόμως ἐκλείσαν τὰς πύλας των διὰ μιᾶς ὑπουργικῆς δια-
ταγῆς ἀλλὰ καὶ πάλιν αἱ Ρωσίδες δὲν ὑπέκυψαν. Καὶ
οὕτω πῶς νέα μετανάστευσις ἐπῆλθεν. Τὰ Πανεπιστήμια
Ζυρίχης, Βέρνης, Γενένης, καὶ Παρισίων ἐβρίθον Ρωσίδων φοι-
τητριῶν.

Τὸ κράτος τῷ 1889 ἔδωσε νέας ὑποσχέσεις ἀλλ' αἱ ὑ-
ψηλόφρονες φοιτήτριαι δὲν ἔδωσαν μεγάλην προσοχὴν καὶ
ἐξηκολούθησαν τὰς σοβαροτάτας καὶ ὑψηλὰς μελέτας των
ἀλλαχοῦ. Διὰ τὰς ὁποίας ἐκοπίασαν τόσον δεικνύουσιν προ-
τοφανῆ εὐθύτητα χαρακτῆρος, προτοφανεστέρην θέλησιν,
δραστηριότητα καὶ διανοητικότητα, ριψοκυνδινεύουσαι καὶ
ἀψηφούσαι καὶ ἀγωνιζόμεναι ἐναντίον τῶν κοινωνικῶν προ-
λήψεων τῶν οἰκογενιακῶν δεσποτισμῶν, ἐναντίων διαφόρων
ταλαιποριῶν.

Καὶ εἶνε εὐτυχέσταται διότι ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ πᾶν
εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε ἡ τελειοποίησις τῆς διανοητικό-
τητος διὰ τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως ἀλλ' ἀκόμη εὐτυχέ-
στεραι ἡμεῖς αἱ κομπάζουσαι (ἢ αἱ περισσότεραι δυστυχεῖς)
ἐπὶ τελείαν ἀνάπτυξιν, καὶ ἀρκοῦμεναι εἰς τὴν ἐκμάθησιν
σωρείας Γαλλικῶν φράσεων ἀρκετῶν Ἀγγλικῶν καὶ ὀλιγο-
τέρων Γερμανικῶν τὰς ὁποίας εἰς πρώτην περίστασιν ξε-
φουρνίζομεν δίκην παπαγγάλων καὶ ἐν εἰδῆ ρωσικῆς μελέτης.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κοτοπούλια φρικασέ. Καθαρίζετε ἐν ἡ δύο κοτοπούλια. Ἀφαι-
ρεῖτε τὰ ἐντόσθια καὶ ἔπειτα τὰ τρίβετε καλὰ μὲ λεμόνι. Βάζετε
εἰς τὸ τέντζερι δύο κουλαλιές βούτυρο καὶ κουταλιές φαρίνα, τὸ
ἀνακατόνετε εἰς τὴν φωτιὰν μαζὴ ἀλλὰ πρὶν νά κοκκινίσῃ, ρίπτετε
1(2 ποτῆρι ζεστό, νερό, ἀλατοπιπερόσατε, προσθέσατε διματάκι
μαϊντανό, γαρύφαλα καὶ τὰ πουλάκια σας σκεπάσατε μὲ ἓνα χαρτί
βουτυρομένο ὑπὸ τὸ ἡμίκλειτον σκέπασμα τῆς κατσαρόλας καὶ ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ἀμακατεύετε. Ὅταν εἶναι μισοψημένο, σπρσθέ-
τετε 12 μικρὰ κρομμυδάκια τὰ ὁποῖα ἔχετε κοκκινίσει καλὰ μὲ
βούτυρον, ὀλίγα μανιτάρια ψιλοκομμένα καὶ ζεματισμένα καὶ ὅταν
εἶναι ἔτοιμα κτυπάτε καλὰ 3 αὐγγ προσθέτετε λεμόνι καὶ δένετε
τὴν σάλτσαν σας μὲ ἀυγολέμονο, τὰ σερβίρετε στολίζουσα τὸ πιάτο
σας μὲ τὰ κρομμυδάκια καὶ τὰ μανιτάρια ἐναλλάξ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΙΕΙΟΝ I. A. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιῦ ἀπάσης τῆς Β Οἰκογενείας, τῆς Α.
Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσ.
σης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος
Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκο-
σμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἀπά-
σης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἣτις προμηθεύεται
παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπκραμμίλου κομψότητος ὑποδηματὰ τῆς
τῆς ἐφετεινῆς ὁμοῦς ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἀριστα
καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσ-
τως κομισθείσας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν
ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνκριθμήτους χρωματισμούς.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΠΡΟΥΜΗ

Τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίτου γνωστὸν κατάστημα ἀνδρικῶν
εἰδῶν τοῦ κ. Μπρούμη, ἔφερον ἐσχάτως μεγάλην καὶ πλου-
σίαν συλλογὴν καὶ παιδικῶν εἰδῶν, ὡς καπέλων, καλτσῶν,
φλανελῶν, ὡς ἔχει καὶ πλουσιωτάτην συλλογὴν πλείστων
εἰδῶν κομμωτικῆς ὡς ψυκτρῶν, κτενῶν καὶ ὄλων τῶν σχε-
τικῶν πρὸς τὸν κλάδον τοῦτον ἀνακειμένων.

Αἱ τιμὰι τοῦ κ. Μπρούμη εἶναι ἀνεπέδχικτοι συναγω-
νισμοῦ, ὅπως ἄλλως τε καὶ ἡ ποιότης ὄλων τῶν ἐμπορευ-
μάτων του.

Masseuse Ἑλληνίς, ἀρίστη εἰς τὴν τέχνην της, συνι-
στωμένη θερμότατα παρ' ἡμῶν ἔχει ὄρας διαθεσίμους.
Τὸ massage διὰ τὰς γυναικας τὰς νευρικὰς καὶ τὰς ὑστε-
ρικὰς καὶ τὰς ἀναιμικὰς ἐν γένει εἶναι εὐεργετικώτατον.
Διὰ τὰς παχέιας καὶ πολυσάρκους εἶναι θαυματουργόν, διότι
διαλύει τὰ πάχη καὶ μετριάζει τὰς σάρκας καὶ ἀποδίδει
τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὠραιότητα καὶ κανονικότητα τοῦ σώματος.